

ВЕСЕЛКА

ЖУРНАЛ ДЛЯ ДІТЕЙ

РІДНІВОН

A CHILDREN'S MAGAZINE



КОБЗАР



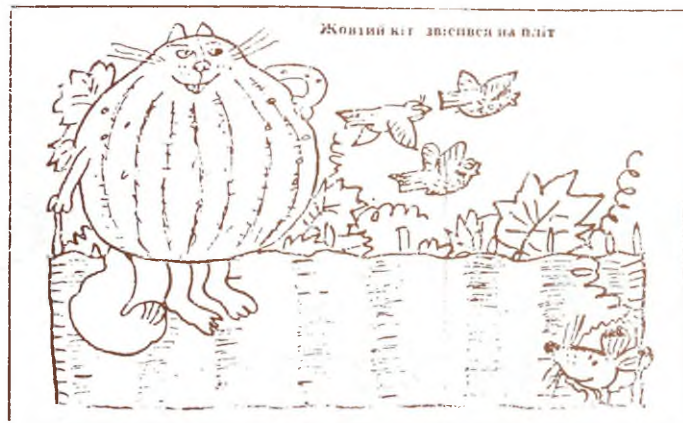
РІК XXXV

ВЕРЕСЕНЬ 1989

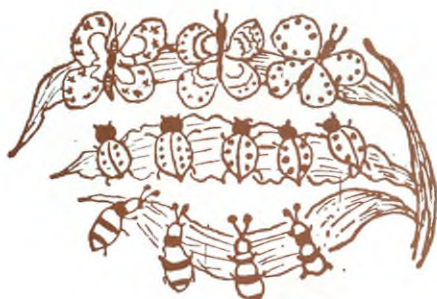
Ч. 9 (415)



ХТО Я?



ВЕСЕЛА АРИТМЕТИКА



Полічи, скільки жучків, скільки сонечок, скільки метеликів.

Кого більше — сонечок чи жучків?

Кого менше — жучків чи метеликів? Наскільки їх менше?

З якого ряду комахку треба забрати і до якого ряду додати, щоб їх скрізь було порівну?

ЩО ЗНАЮТЬ МАМИНІ МАЛІ ПОМІЧНИЦІ В ГОСПОДАРСТВІ



Любите з мамою в кухні господарити — правда? Отож пам'ятайте:

Яйце, покладене в чисту воду в склянці, піде на дно і ляже поземо — це знак, що яйце свіже.

Якщо яйце не потопає,



а плаває на половині висоти води скісно, тупим кінцем більше вгору — це знак, що яйце не зовсім свіже.

Якщо яйце виплине на поверхню води і стане приховано тупим кінцем догори — знак, що яйце старе і чим більше вистає над водою — тим старіше.



ВПИШІТЬ БУКВИ, ЯКИХ БРАКУЄ

Замість крапок впишіть закінчення однакове для всіх слів (у називній формі множини):

1. ПО (є в хаті)
2. ДО (ними їзимо)
3. ПИ (смакують дітям)
4. ОСТ (має півень)

ЧУДНЕ СТВОРІННЯ

Крила має — не літає,
Ніг не має, а гуляє,
По землі не ходить
І людей не знає.

НАЗВАВ

Учитель: — Грицю, назви мені п'ять речей, які мають у собі молоко.

Гриць: — Масло, сир, морозиво і дві корови.



ЖУРНАЛ ДЛЯ ДІТЕЙ КОЖНОГО ВІКУ

З кольоровими ілюстраціями виходить кожного місяця у Видавництві „Свобода” заходами Українського Народного Союзу. Редагує Колегія. Річна передплата становить у ЗСА — 8.00 дол. у інших країнах — рівновартність цієї суми. Для членів УНС 5.00 дол. Ціна окремого числа — 75 центів. Ціна подвійного числа — 1.00 дол.

THE RAINBOW — VESELKA

Обкладинка роботи Миколи Бутовича

Published monthly, except May to August By monthly at Jersey City, New Jersey
30 Montgomery Street — Jersey City, New Jersey 07302
Subscription \$8.00 per year, UNA members \$5.00 per year.
Entered as Second Class at Jersey City, N.J.

Ілюстрація на обкладинці:
Микола Бутович — Осінній плодозбір

М А М А - Ш К О Л А



— Де ти, зайчику, стрибаси
Чистим полем?

— Та хіба ти сам не знаєш?
Иду до школи!

— Вивірочко, стій, куди ти?
В сад Миколи?

— Ні, туди, куди всі діти —
Я — до школи!

— Ти куди летиш, горобче,
Понад поле?

— Та ж до школи, милий хлопче,
Та ж до школи!



Котикові вже не спиться —
Сну доволі,
Хоче з песиком учиться
Разом в школі.



Навіть равлик, хоч повзе він
Так поволі,
Завтра зранку певно вже він
Буде в школі.



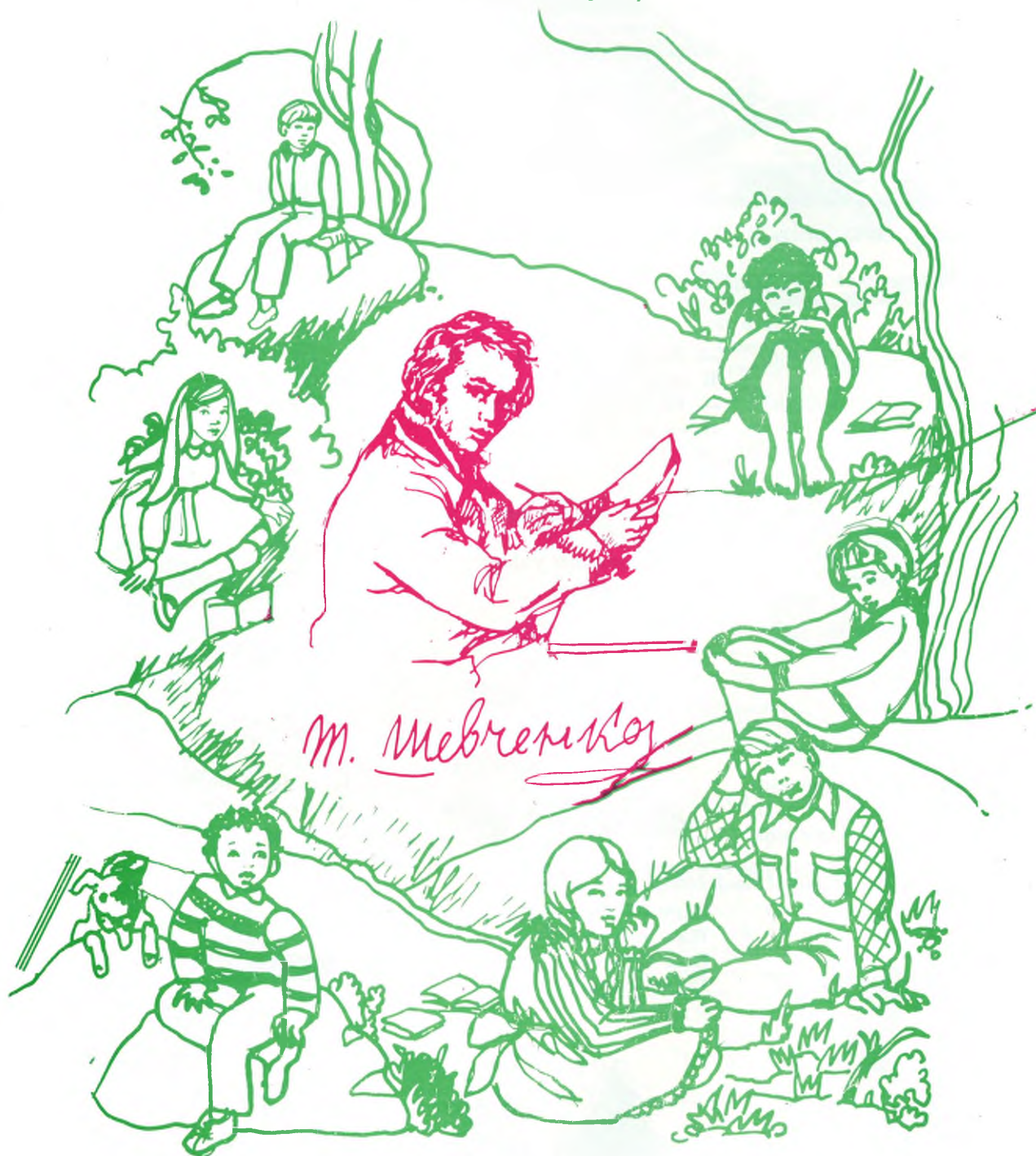
Із лісів, з полів, з галявин,
З гір і долів
Школярі надходять браві,
Всі до школи!

Відчиняється їм брама
Вже спроквола —
Всіх пригорне, наче мама,
Рідна школа!



ТАРАС ШЕВЧЕНКО І ДІТИ

(Ілюстрація Лялі Кучми)



Учіться, брати мої,
Думайте, читайте
І чужому научайтесь,
Свого не цурайтесь...



Світлана КУЗЬМЕНКО

Ілюстрація Петра АНДРУСЕВА

ВЕЛИКИЙ КОБЗАР

Народився в убогій хатині.
Кріпаком сиротою зростав.
Над усе полюбив Україну
І зорею для неї він став.

Бо за краще життя України
Він боровся могутнім пером.
І за неї каравсь на чужині.
Не скорившись, лишився ОРЛОМ,

Непоборним, душею крилатим,
У якої високий був лет.
І тому став навек світлим Святим
Український Великий Поет.

Пояснення слова ОРЕЛ:

Орел живе лише на волі.
Орли не скелях гнізда в'ють.
Людей, що борються за волю
Орлами у народі звать.

(„Івасик і його абетка", Торонто, 1984)



ТЯЖКА НАУКА



Тарасик пасе ягнята й учитьсЯ грамоти.

У часи юначих років Тараса Шевченка більшість селян України не вміли ні читати, ні писати. Російські пани тримали їх у темноті, щоб бідні раби навіть не знали, що життя може бути легшим і кращим. Тяжка праця забирала увесь час і всі сили кріпаків. Без науки зростали й селянські діти. З ранніх літ вони також мусіли тяжко працювати.

Тарасик був дуже здивований, коли одного ранку вийшов на леваду й не побачив там свого вірного приятеля Левка. Побіг до Левкової хати — і там його немає. Аж увечорі Левко прибіг до Тарасика й показав йому свої закривавлені пальці: його вже запрягли до роботи — згрібати солому на току.

— Скоро й тобі таке буде, Тарасе, — сказав Левко.

Але Тарасів тато був письменний. Його поважали за це в селі й приносили до нього відчитувати різні папери. А в неділю по обіді батько читав у голос усій родині „Життя Святих”. Батько помітив гострий розум свого улюбленого сина Тараса і вирішив за всяку ціну дати йому освіту.

— Ти, сину, підеш у науку до нашого дядя, — сказав батько одного ранку.

Тарасик засмутився: піти до школи означало кінець свободі, кінець дитячим забавам. Але що робити, коли вже всі приятелі тяжко працюють, і бавитися немає з ким?! Дитинство таке коротке, і ось йому кінець... Але з другого боку, хлопець зрадів: він бо дуже хотів навчитися грамоти й стати таким розумним, як батько.

— Старайся, сину, — повчала матір, вдягаючи Тарасика в чисту сорочку. — Вивчишся — буде тобі легше жити. Станеш паном!

— Я не хочу бути паном, таким поганим як наш

пан! — заперечив Тарас. — Я не хочу мучити людей і заставляти їх так тяжко працювати!

— Не всі пани погані, синку, є й добрі пани, що людям допомагають. Ти можеш вивчитись на доброго пана. Інакше я тебе своїм сином не признаю. Тарас вирішив вивчитись на доброго пана.

А наука була така тяжка, нецікава... У книжках нічого не було про життя таких людей, як Тарас і його батьки, а тільки про церковну службу. Треба було спершу напам'ять вивчити всі букви і склади, такі дивні і смішні: „Аз — буки — веді...” Це означало літери А, Б, В старослов'янською мовою.

— Ну, що ти навчився? — допитувались сестри.

— Буки-аз, буки-аз! — відповів Тарас.

— Буки-аз, буки-аз! — повторили сестри. — А що воно таке?

— Це означає „баба”! — гордо проголосив братик.

Баба? І то все? То чому ж тоді треба казати „буки-аз”?

— Я не знаю. Дяк каже, що інакше читати не можна.

— Тату, — звернувся Тарас до батька: — а чому ми говоримо не так, як у книжках? Там усе такі дивні слова, я їх не розумію.

— Бо то старі церковні книжки. А нашою мовою книжок нема. От може ти вивчишся, то напишеш їх.

За навчання треба було платити різною працею: то хату прибрати, то фарбувати паркан, то до крамниці побігти. А далі, як хлопець навчився читати, дяк посилав його, замість себе, читати молитви над померлими. Спершу Тарас боявся мерців, а потім звик і сумлінно виконував свої обов'язки, радий, що таки навчився. Вчитель мав

добрий голос і знав ноти. Тарас мав теж добрий голос і слух, тож і співали вони часом удвох.

І книжки вже не здавалися хлопцеві такими нудними, особливо після того, як у вчителя знайшлася книжечка пісень Григорія Сковороди. В короткі хвилини відпочинку Тарас брав книжечку, ховався в бур'яни і списував у саморобний зошит ті вірші, що особливо йому сподобались: „Ой, ти птичко жовтобока”, „Стоїть явір над водою”...

„Оце вже я розумію. Це так, як наші хлопці й дівчата на вулиці співають, це наші пісні. Отже, наші пісні також можна записати й читати” — думав хлопець з радістю.

Одного разу дяк прикликав Тараса, вхопив його за вухо й поволик до повітки.

— Ану, скажи мені, що це тут намазюкано.

— Це кінь, а коло нього песик, — плачучи від болю відповів Тарас.

— Я й сам бачу, що кінь, але хто це намалював?

— Я...

— То як ти смів повітку запаскудити? Зараз же бери шмату і все позмивай, щоб і сліду не лишилось. Дяк дав хлопцеві доброго стусана і пішов спати. А Тарас цілий день змивав дошки, аж поки все не змив.

Другого дня дяк наказав Тарасові йти за ним. „Оце вже мені буде!” — злякався Тарас. — „Мабуть заведе мене до батька і скаже, що нічого з мене не вийде. Але вчитель повернув у інший бік. Він привів Тараса до свого приятеля, що малював ікони до сусідніх церков.

— Ану, спробуй оцього шибеника, чи він до чогось здатний!

Тарас з тих пір часом приходив до маляра, допомагав йому готувати фарби й подавав пензлі. Він і сам хотів би спробувати, але маляр його не допустив. Проте, Тарас відчув сильне бажання колись навчитись малювати і стати малярем. От якби то стати малярем! Тарас намалював би і Ісуса Христа, і Божу Матір, і всіх святих, і всіх людей на світі, а найперше маму, батька, сестер і братів, а



Тарас носить воду дякові й старшим учням.

потім коней, птахів, і річку, і сади, і квіти, і золоті пшеничні ниви...

Пояснення-словничок: **певада** — лука (meadow); **тік** — barn floor, threshing floor; „**Життя Святих**” — в давньо — українській мові життєписи, біографії святих; **дяк** — deacon; **грамота** — писання й читаття; **церковна служба** — богослужбні відправи; **Григорій Сковорода** — український філософ, поет, учений, автор книжок про філософію й релігію. Був теж викладачем в Академії. Мандрував по Україні і просвічав людей; **повітка** — стайня для домашніх тварин, або приміщення для хліборобських приборів (shed, cattle shed); **мазюкати** — мазати (to smear, to smear); **шибеник** — пустун (playful, mischievous child)

Світлана КУЗЬМЕНКО

РІДНУ МОВУ Я ВИВЧАЮ

Прошу тихше! — Я читаю.
Рідну мову я вивчаю —
Мову мамі, мову тата —
Хочу дуже добре знати.

І тому це я читаю
І пишу і розмовляю
Мовою своїх батьків
І бабунь і дідусів —

Мовою мого роду,
Українського народу.

ПРИГОДИ ГРИБКА

(Ілюстрації авторки)

Під берізкою у лісі,
Де завітчаний горбок,
Народився під листочком
Округлесенький грибок.



Вдався він цікавий дуже,
З-під листочка виліз вмиць,
Щоб дізнатись, що це в лісі
Так співає і шумить.

Познайомився з жучками,
І суничці серед трав
Про її красу веселу
Несміливо розказав.

Побратавсь з пухнастим мохом,
А дзвіночок лісовий

Роздзвонив по всьому лісі,
Що росте грибок новий.

Вивірки прийшли з привітом,
Принесли пташки пісні,
А трава подарувала
Крапельки роси ясні.

І від равлика — від лежня
Заховав його листок,
Щоб грибка покуштувати
Не задумав слимачок.

Весело грибкові в лісі
Серед ягід і квіток,
Гомоном його втішають
Шум потоків, спів пташок.



Раз увечері грибочок
Зажурився, посумнів,
Він комусь зробити втіху
Також дуже захотів...

Споночіло, дощ пустився,
Повечеряв наш грибок,
Втомлено закрив очиці
Та й сховався під листок.

А раненько ну й новина:
Виріс із грибочка гриб!
Шапка в нього — справжнє диво,
Ще й листок на ній прилип.

Того ранку юна Дарка
З кошиком пішла у ліс,
Щоб зібрати всі грибочки
На горбку із-під беріз.

І наш гриб — веселий красень
В Дарчин кошик перший сів,
У дівчатка ж на обличчі
Усміх квіткою розцвів.

Пояснення-словничок: равлик — слимак (snail); лежень — нероба, лінюх (idler, lazy-bones).



Трам-та-ра-рам-бум-бам-бам!
Що за шум вчинився там?
То наш Лесь кричить щосили:
„Барабан мені купили!
Ще й дві палички при нім,
Щоб гримів він, наче грім!”
Кажуть мама: „Так не бий!
Барабанчик трісне твій...”
Лесь поради не послухав,
Бив, аж всім лящало в вухах,
Аж Рябко під стіл заліз...
Барабанчик — бум! — і тріс...

Ніна Бурик



ДВА ПОРОСЯТКА — ДУДІ Й БУБІ

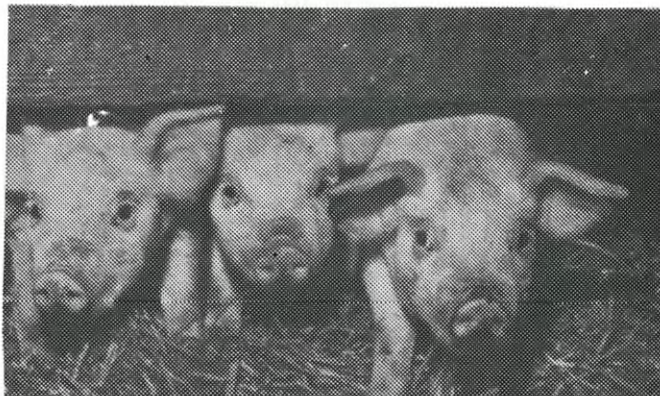
Були собі двоє поросятка. Біленькі, чистенькі, із задерними рильцями та з закрученими наче свердлики, хвостиками. Їхній власник купив їх маленькими на базарі. Вони були перелякані й пищали зі страху. Навіть не снилося їм, як добре житиметься їм на новому місці.

Це були братик і сестричка. Господар назвав свинку Дуді, а кабанчика Бубі. Вони добре знали свої імена. Вони любили свого господаря, бо він дбав про них. Давав їм добру їжу, а в гарячі дні поливав їх водою, або водив їх купатися до річки. Купалися вони досхочу, рили собі ямки, боролися між собою, тицяли одне одного рильцями, втішались життям. Надвечір господар водив їх часто на прохідку до старого замку через дорогу. Це був покинутий давно замок в великим таємничим парком довкола. Було дуже цікаво проходжуватися поміж деревами, рити потрошки де захотілося знаходити різні корінці, щоб посмакувати їх та погострити на них зуби. Деколи ці корінці були запавні й смакові.

Гарно жилося Дуді й Бубі. Навіть коли їхній господар не йшов з ними на прохідку, то двір був такий великий, що завжди можна було знайти собі якусь розвагу. Під час великої спеки господар заганяв їх у свинюшник, де вони солодко собі спали в затишку й у тіні. І так воно було ціле літо.

Одного дня хтось, виходячи з двору, не закрив добре фіртки. Дуді не звернула на це уваги, але Бубі більш був кмітливий і тепер закортіло його піти на походеньки. Він рильцем відштовхнув причину хвіртку й вийшов на вулицю. Стало йому трохи моторошно. Він крутнув головою на право й на ліво та подумав, куди йому йти. Направо до замку треба було перейти асфальтовану дорогу, по якій гналися авто й було небезпечно. Він вирішив піти до річки, щоб скупатися. Побовтався якийсь час у воді й конче хотів перекинути якусь каменюку, може знайдеться щось доброго поїсти. З-під каменя виплила рибина, але Бубі не зміг її спіймати. Він побіг за нею, бо річка була мілка. Так минув кілька городів, що прилягали до річки.

Вийшовши з води, Бубі забіг у найближчий город. Сонце вже добре схилилося на захід. Бубі підійшов до кущів картопель і почав їх завзято рити та перекидати, але сира картопля з землею йому не смакувала. Він звик до митої, вареної картоплі зі смачною примішкою грису. Пішов він далі до грядки з морквою. Рив на всі боки, але й морква не була йому до смаку. Тоді попав на грядку з буряками, які йому засмакували. В запалі перерив майже всю грядку. Його рильце було вкрите землею, тільки очі блищали. Наївшись досхочу буряків, Бубі вирішив вертатися додому. Але, як на біду, грянув сильний дощ із блискавками та грома-



ми. Бубі заліз під кущ і приліг відпочити та перетрипати громовицю. Так він твердо заснув. Як прокинувся, було кругом темно й страшно. Бубі не знав куди йти й вирішив подождати до ранку.

Старенький господар, побачивши, що нема Бубі, схвилювався і став його шукати. Питав сусідів, чи хто не бачив поросятка. Після довгих пошуків господар ледве живий вернувся додому. Тут почув біль коло серця, втратив притомність і впав. Сусіди знайшли його ледве живого. Покликали каретку поготівля й відвезли його до лікарні.

Вранці власник городу, який перерив Бубі, довідався, кому належить шкідник. Він привів Бубі до його власника, щоб домагатися відшкодування за вчинену шкоду. Довідавшись, що господар поросятка в шпиталі, покинув Бубі серед обійстя.

Родина господаря взяла обі свинки, зв'язала їх й повезла на базар та продала їх дешево. Новий власник вкинув їх у мішок, зав'язав і поклав на віз, а сам пішов за справами.

— Що ти накоїв, Бубі? — дорікала братікові Дуді. — Так нам добре жилося.

— Та я пішов скупатися, заблудив у якийсь город і там перебув до ранку, а тоді мене спіймали й побили. Але де наш господар, чому нас не рятує?

— Він тяжко хворий й немає кому нас рятувати — сумно рохнула Дуді та й почали з жалю кувікати.

Пояснення-словничок: **рильце** — здрібніле від рило (snout); **свердлик** — здрібніле від свердел, свердло (drill); **кабанчик** — здрібніле від кабан (male pig); **тицяти** — доторкати, тикатися (to touch); **тицяти носом** — to nuzzle, to nose; **свинюшник** — свинарник (pigsty); **фіртка** — або хвіртка (gate); **моторошно** — страшно, лячно (scaring, frightful); **походеньки** — повільна прохідка (leisurely walking); **бовтатися** — to splash; **мілкий** — плиткий (shallow); **грис** — bran, grits; **грянути** — несподівано вдарити, впасти (to thunder); **громовиця** — буря з дощем і блискавками та громами (thunderstorm); **обійстя** — двір, господарське подвір'я (farm yard); **рохкати** — to grunt; **кувікати** — piglet crying, to squick, to squeal.

ЇЖТЕ НА ЗДОРОВ'Я!

Раз Тетянці і Ганусі
Так порадила бабуся:

— Щоб рожеві мати личка,
Треба їсти ПОЛУНИЧКИ!

Мама каже до Христинки:
Назбирай в садку МАЛИНКИ, —

Ягідки такі сочисті,
Навіть просяться щоб з'їсти!

Ой, смачні які БРОСКВИНИ
І СЛИВКИ червоно-сині!

Галя їсть їх залюбки,
Та зважає на кістки.

В зоопарку мавпа скаче, —
Каже Лесь: — Це спорт звірячий,

Скакуном таким я стану,
Якщо їстиму БАНАНИ!

У крамниці ЯБЛУК гори:
— Геть одсуньтесь, помідори, —

Діти братимуть щоранку
Нас до школи... до сніданку!

Обізувались тут підряд
І ГРУШКИ, і ВІНОГРАД:



Збір садовини в Україні.

— Нас теж люблять в цілім світі
І дорослі всі, і діти!...

Щоб міцними виростати,
Їжте овочів багато, —
Овочева вся родина
Нам дарує В І Т А М І Н И !

Полуниця — strawberry; бросквина — персик (peach).

Іванна САВИЦЬКА

ВЕРЕСЕНЬ

Вересень до нас іде і несе для всіх гостинці.
Ходить-бродить, похожає, жовте листя розкидає,
і малює груші, сливи, — все усміхнений, щасливий.

Виноград весь, раннім ранком, обгорнув ім-
ли серпанком, і для більшої краси яблучкам на-
тряс роси...

Нахилив свою корону соняшник стрункий та
гожий, на княженка весь похорий. Просить Ве-
ресня: — Мій друже, сонця виглядаю дуже, щоб
маленькі зеренця всі достигли до кінця.

А ожини у лісочку — ті аж чорні, бо доспілі.
Вересневі кажуть тихо: — Дощ для нас — вели-

ке лихо, бурі нам не посилай, хай в наш гай, та-
кий багатий, ходять діти ласувати...

Вересень скрізь ходить, бродить, сонце за со-
бою водить. Під дубком красить опеньки, щоб бу-
ли, як сніг, біленькі. А терен ген у долині при-
строїв намистом синім...

Зеленить капусту в полі, щоб було для всіх
доволі. Кукурудзу, під якою сірий зайчик часто
спить, щирим злотом золотить.

Щедрий Вересень для всіх; птахам сипле
крихти хліба, білченят для потіхи роздає смач-
ні горіхи.

Дітям теж несе гостинці — книжечки в новій
торбинці.





Роман ЗАВАДОВИЧ

ПЕРШОГО ДНЯ

Минуло усміхнене літо,
Весела скінчилася гра —
До школи, до школи час, діти,
До книжки, до праці пора!

І всі, одягнувшись чистенько,
Поважно йдемо за поріг.
Цілунком прощає нас ненька,
А тато проводить на ріг.

Автобус аж крекче з утіхи,
Що стільки везе школярів,
Він басом під гомін і сміхи
Гуде свою пісню без слів.

Він гордий, що знову щоранку
До школи нас може вести.
Бо й він, як і ми, безустанку
Прямує вперед, до мети.

Ілюстрація Юрія КОЗАКА

„ШКОЛЯРИК Я!”

Як Лесь мав чотири рочки,
Все простоював в вікні:
Діти в школу йшли рядочком,
А маленький Лесик — ні!
„Мамо, матінко моя,
А коли ж піду і я?”

П'ятий рік минув поволі,
Знов прийшли осінні дні,
Знову діти вчаться в школі,
А більшенький Лесик — ні!
„Мамо, матінко моя,
А коли ж піду і я?”

Та як шість минуло рочків,
Мов змінився світ увесь:
Діти в школу йдуть рядочком,
Серед них — великий Лесь!
„Мамо, матінко моя,
Гляньте лиш — школярик я!”



БЛАГОСЛОВИ

Благослови нас, добрий Боже,
Благослови, Пречиста Мати,
Хай Ваша ласка нам допоможе
Щасливо рік шкільний почати!

3.



ТАРАСИК УЧИТЬСЯ...

(Ілюстрація І. Бриковича)



Праворуч — телевізор,
Ліворуч — радіо грає.
А потім в школі наш Тарасик
Два рази два — не знає...

Б. Дан.

Ганна ЧЕРІНЬ

РІДНА МОВА

На світі стільки різних мов,
Як квітів у гаю.
А рідна мова — то любов.
Отож, люби свою!

Люби її, то твій народ
За неї зводить бій,
Крізь барикади перешкод,
За свій державний стрій.

І ти їм, друже, поміжи,
Учися і читай,
І всім знайомим розкажи
Про український край.

Якщо не знаєш, то навчись
Прекрасних рідних слів,
Щоб з тим поїхати колись
У Київ наш і Львів.

Барикада — забороло (barricade); стрій — тут устрій, (regime, order).

О. КОБЕЦЬ

НА ВУЛИЦІ

(Ілюстрація Мирона Левицького)

Я сьогодні йшла до школи,
Як звичайно, скоро йшла,
Та такого... ну, ніколи
Я ще не пережила:

От, іду, дійшла до рогу,
А вже далі... далі — ні:
Тут якраз через дорогу
Переходити мені.



Ну, й спинилася, нарешті
(Авта мчать і мчать притьмом).
Бачу: дід на перехресті
Землю мацає ціпком.

І трясеться, й поглядає
І сюди собі, й туди;
Знаю: смілости не має
Сам дорогу перейти.

Як прийшло зелене світло,
Я швиденько підійшла.
Руку дідову привітно,
Ніжно, лагідно взяла.
„Ну, ходім, — кажу, — дідусю:
Я вже вас переведу!”
„Не боїшся?” — „Не боюся!
Не сама ж, а з вами йду!”
По тім боці дід тремтять
„Дуже дякую!” сказав,
І в очах його незрячих
Заіскрилася сльоза...

ОЛІВЧИК-ЛІНИВЧИК

Ілюстрація П. Холодного



Пішов восени малий Михась у школу. Купила йому мати, щоб мав що читати, книжечку з образками. Купив йому тато, щоб мав на чому писати, зошит з лінійками. Купив йому братчик Левчик гарненький олівчик.

Став Михась щоднини в школу поспішати, бо хотів навчитися скоренько писати. А олівчик йому помагав, як знав.

Через тиждень обидва навчилися багато — пишуть: „мама, баба, дід, тато”. Вже й учитель хвалить Михася. Та цитьте — звідкись біда взялася.

Заснув Михась уночі в ліжку, на столі поклав свій олівець і книжку. Аж з кутка — шкряб, шкряб, виходить нишком довгохвоста мишка — Гризикнижка.

— Гей, Олівчику, здоров, мій пане! Що це робиш за діло препогане? Михасеві помагаєш дуже — зате він голову тобі лиш струже!

Говорила ще та й говорила, сидячи за пляшкою чорнила, аж послухав наш олівчик її мову і сказав: „Ні, не писатиму вже знову!”

А Михась нічого і не знає, ранком йде у школу, поспішає. Сів на лавку та почав писати. Пише „мама”, а виходить „тато”, пише „груші”, а виходить „сливи”... Щось Михась сьогодні нещасливий! Пише „вівці”, а виходить „кози”. Вже й течуть по Михасевім личку сльози...

— Ні, вже, мабуть, не писатиму ніколи!” І Михась з плачем побіг із школи.

І сидить Михась три дні у хаті, вже з нудьги не може їсти й спати. А книжки та зошит з лінійками припадають у куточку порохами...

Просить книжка: „Ой, олівче-друже! Та не будь такий упертий дуже!”

Каже зошит: „Сумно тут сидіти, коли в школу йдуть всі чемні діти!”

А олівчик: „Ні! Дайте ви спокій мені! Будьте тихо, шкода труду — я писати не буду!”

Аж четвертого дня братчик Левчик купив Михасеві новий олівчик. Зрадив Михась, як ніколи, вхопив зошит, книжку і побіг у школу.

А новий олівчик гарний, працюючий — знову хвалить Михася учитель. А олівчика-лінивчика в кутку кімнати мишка вже якраз кінчає догризати...

З ДИТЯЧОГО ЖИТТЯ

ПРИВІТ

З ТАБОРУ НОВАКІВ

ГАМАЛІЯ

ЧІКАГО

1989

СТ. ПЛ. СКОБ ЮРА БОГДАН ЗАЯЦЬ О.Х. — КОМАНДАНТ
СТ. ПЛ. СКОБ МАРКІЯН КУЗИЧ — БУНЧУЖНИЙ
ПЛ. СКОБ РОСТИСЛАВ СМІК — ПИСАР
СТ. ПЛ. КОНСТАНТИН МАКАРЕВИЧ

БУЛАВА:

ПЛ. РОЗ. ЯРО МЕЛЬНИК
ПЛ. РОЗ. ПАВЛО БИКОШ
ПЛ. РОЗ. АДРІАН КУЗИЧ

Доріан Андрій
Данило Мельник
Олександр Мельник
Зіслон Мельник
Тарас Мельник

Данило Мельник
Данило Мельник
Данило Мельник

Данило Мельник
Данило Мельник
Данило Мельник

Данило Мельник
Данило Мельник
Данило Мельник

Данило Мельник
Данило Мельник
Данило Мельник

Данило Мельник
Данило Мельник
Данило Мельник

Данило Мельник
Данило Мельник
Данило Мельник



Дорогі Новаци табору „Гамалія”! Редакція „Веселки” щиро дякує Вам за пам’ять і привіт та бажає Вам і Вашим виховникам всього добра, зокрема Божого благословення й успіхів у новому шкільному році.

МУЗИКА ДО КАЗКИ—П'ЕСИ „БУНТ ЛЯЛЬОК”

ДІЯ II — МОЛИТВА ЗА ВІТЧИЗНУ

Слова: І. Савицька
Музика: М. Фоменко

Molto moderato

CHORUS

PIANO

mp *p*

solo collo

О Бо - же наш доб - рий, що

пра - виш на не - бі, Візь-ми під о - пі - ку зне - до - ле - ний край! Крі -

пи йо - го си - лив бі - ді і по - тре - бі, І за - - пал зма гат - ся за

прав- ду по - дай! І за - пал зма - гать - ся за прав - ду по -

дай! О Бо - же наш доб - рий, о Бо - же наш ми - лий, Візь

ми під о - пі - ку зне - до - ле - ний край О край!